

Hiszek a szerepeimben

Beszélgetés Huszti Péterrel

Huszti a Hamletben

• Egy teljes óra van még hátra a függöny felgördüléséig, de itt az öltözőben, ahol sor kerül erre a beszélgetésre, gondolatban már bizonyára a közelgő fellépés foglalkoztatja a színészt.

— Az elmúlt másfél évtized alatt, mióta játszom, úgy tapasztaltam, vannak előadások, amelyek egyértelműen már előre meghatározzák az egész napomat — mondja Huszti Péter. — Olyan nagy szerepekre gondolok, mint Peer Gynt, Jágó, Hamlet vagy mások. Egyetlen estén egy teljes élet! Szellemileg és fizikailag erősen igénybe vett. Ma viszont éppen ezért fura helyzetbe kerülve játszom a színpadon a Mégis kinek az élete? című darabban. Egy ágyhoz kötött, békés szobrászt alakítok, s csak a fejem és az arcom vesz részt a játékban, nincsenek mozgások vagy gesztusok. Mégis sokkal jobban kifáradok, mintha egész idő alatt szaladgálnék.

— Lehet-e valamilyen módon védekezni, felkészülni az intenzív szerephatások ellen?

— Ha csak tehetem, gyalog jövök be a színházba, ez jó óráig sétát jelent fellépés előtt és így sokkal inkább koncentrálok a közelgő feladatra.

Shaw Pirmaljon című színművében Psota Irénnel

koncentrálok a közelgő feladatra.

— Miként ébredt fel Huszti Péterben a színház iránti érdeklődés?

— Családomnak nem volt semmiféle kapcsolata a színházi világgal. Arra viszont jól emlékszem — pesti születésű vagyok —, a ház körülük pokrócos színházi előadásokat rendeztünk, én voltam a fő szervezője. Határozottabb élményeim voltak már az általános iskolában, szavaltam ünnepélyeken. S később részt vettem a Rákóczi Gimnázium pezsgő színjátzó életében. Sokáig emlegették kitűnően sikerült Bánk bán-előadásunkat. Mindezek ellenére orvos akartam lenni. A színház iránti szeretetet belém oltotta az édesanyám, kiskoromtól fogva vitt az előadásokra. Egyszer aztán váratlanul szakadt fel belőlem: rendező leszek. Jelentkeztem is a fő-

iskolára, de még a kapuban lebeszélte a rendezésről Várkonyi Zoltán, aki már látott valahol fellépni. Így kerültem az ő színészosztályába, és elmondhatom, sokat köszönhetek neki. A pályámat és a színházhoz kötődő viszonyomat ő és Ádám Ottó színházigazgató-főrendező határozták meg.

— Tizenhat éve színész. Ennyi idő után értékelhető a megtett út?

— Lehetséges, hogy többet hiszek a színészetről, mint ami valójában. Színész vagyok, de a pályám külsőségeivel még ma sem tudok mit kezdeni. Zavarban vagyok ennyi idő után is, ha valahol rám ismernek. Ennek nem szabadna így lennie, hiszen az emberek, úgy érzem, szeretnek. Mégis, igazán csak a színpadon érzem jól magam. De hát a színésznek a csillagokban kel-

lene élnie. A szerepeimet illetően, mindig izgalmas feladatokat kaptam, és sokat. Már főiskolás koromban is itt játszottam a Madách Színházban remek darabokban... A sikert viszont már nem látom ilyen tisztán. Feltehetően öt-hat olyan szerepem volt, amivel elégedett lehetek. Igazi bukásban csak egyszer volt részem, rögtön az első fellépéskor, még harmadéves főiskolás-ként. Kudarok? Úgy fogadtam őket, ahogy kell. Hiszen egyetlen szezonban sem lehet kétszer egyformán játszani. S ha nem is kaptam visszajelzéseket, voltak szerepeim, amelyeket nem sikerült megoldanom, olykor kinszenvedés volt végigjátszanom őket.

— És a Hamlet-alakítása?

— A Hamlet egyértelműen negatív kritikát kapott. Ám én mégis úgy éreztem, ebben a szerepben végigjár-

tam a menyországot és a poklot.

— Mérlegre tehető-e nátt a színész pályája?

— Nekem hinni kell abban, amikor egy királyt vagy éppen egy hóbortos lovagot, netán egy béna szobrászt alakítok. Hinni kell a figurában, amit életre keltek. A klasszikus remek is csak akkor szólhat hozzám, ha mögöttük ott van az engem nyugtalanító ember figurája. Nos, úgy vélem, mindegy már fel lehet fűzni egy színészi pályát. Persze nem dialmenetben. Az eltelt 15 évet folyamatként nézem, amikor is igyekeztem minden szerepből magam kibányászva megtalálni egyéniségemet. Vívódásaim mindig a szerepekből adódtak, abból, hogy mit nem tudok megoldani.

— Megismeri önmagát az ember és a színész?

— Ez a pálya történetesen olyan, hogy ha figyeljük önmagunkat, sok olyasmit felfedezhetünk, amely megdöbben bennünket. Miféle tulajdonságok lappanganak lelkünk mélyén! S miután már jó néhány drámát eljátszottam, háromféle halálnemet szenvedve végig, ha választ hatnék, csak vígjátékokban, karakterszerepekben lépnék fel. Imádok, ha nevetnek körülöttem. Ez annál is érdekesebb, mert szinte kizárólag hőszerepeket játszom. A humort isteni adománynak tekintem az életben is, a színészetben is. Engem sok mindenben átsegített. Képes vagyok magam némi öniróniával figyelni. A drámai szerepek rám sajátos módon visszahatnak. Hetekig, hónapokig hordom magamban egyik-másik szörnyű drámai figura mélységeit, és gyötöröm minden este.

— A felesége is színész. Befolyásolja ez a munkáját?

— Rendkívül szemérmes vagyok minden szempontból. Nehezen tanulok, mások előtt semmiképpen nem. Íratlan törvény otthon: nem esik szó a színházról. Ezt meghatározza a napi élet, a gyerekek. Darabokról, szerepekről legfeljebb csak utólag beszélgetünk.

— S mi az, ami a színházon túl még lekötö maradá energiáit?

— Tanítok a főiskolán, színészetet. Tavaly végzett egy osztályom. Rendkívül élvezem ezt a munkát. Ezenkívül szeretek úszkálni, utazgatni. Turistaként és színészként sok helyre eljutottam. Ha tehetem, sokat olvasok, és van néhány dolog, amit meg szeretnék írni. -Irományaim a színházi világ körül forognak. Azokról az emberekre szeretnék írni, akik meghatározták a pályám, Pécsi Sándorról, Kiss Manyiról és mindazokról, akiket szerettem, mert bár kezdő színész voltam, barátjukká fogadtak. És azokra is gondolok, akik itt élnek körülöttem, és sokat kaptam és kapok tőlük színészként, emberként egyaránt.